

Nr 306.

Av herrar **Anderson, Erik**, och **Wijkström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i 3 och 17 §§ lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 111 till årets riksdag föreslås sådan ändring i 3 § lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske, att rätten till strömmingsfiske å rikets östra och södra kuster blir väsentligt utvidgad. Inom dessa områden och särskilt då vissa delar av östgötaskärgården, samt framför allt norra Kalmar läns öriska skärgård, där detta fiske är skärgårdshemmanens snart sagt huvudsakliga inkomstkälla och där den föreslagna nya lagstiftningen huvudsakligen kan komma att visa sina verkningar, motser den bofasta befolkningen densamma med oro under förmenande att densamma kommer att göra allt för kraftigt ingripande rubbning i hittills bestående äganderätt till av dem förvärvade hemmansdelar, jämte skadlig inverkan på fiskevården, som just nu under senaste år här blivit mer och mer aktuell och omhuldad, just under förlitande på denna äganderätt, som de anse sig inneha i och med att de löst sin lagfartshandling.

Till bevis på denna oro hänvisa vi till det yttrande över lagförslaget, som på uppdrag av hushållningssällskapet F. U. avgivits av n. Kalmar läns fiskeristyrelse efter fiskevårdsföreningarnas hörande och som i sammanträngd form finnes intaget i propositionen närslutna statsrådsprotokoll, samt en därstädes även intagen inläga från 330 fiskare och strandägare på östkusten.

Med utgångspunkt från dessa av oss väl kända förhållanden låge ju närmast till hands, att med motivering från dessa handlingar jämte kända fakta yrka rent avslag å ändringsförslaget, men då propositionen närslutna utredningshandlingar i sin helhet, jämte riksdagens beslut i fiskefrågor berörande rikets västra kust, tyckas giva vid handen, att man mångenstädes — om ock med vissa invändningar och med en viss tvekan på mera ansvarsställande håll — tyckes vilja böja sig för här nu framlagda mera nyskapande äganderätts- och nyttjanderättsförhållanden, ha vi ansett oss böra uppgiva denna tanke.

Detta så mycket mer som vi ansett det näppeligen genomförbart med en särskild lagstiftning för skärgården, södra Östergötland och n. Kalmar län, hur säregen

dess natur i detta fiskehänseende än bevisligen kan vara, något som även framgår av de undantagsbestämmelser, som för dessa orter måst i lagförslaget intagas.

Att dessa undantagsbestämmelser, varigenom fisket helt förbehålles strandägarna i vissa angivna i fastlandet långt inskjutande vikar med en mera stationär strömmingsform, äro till finnandes, gör ock sitt till, att lagen eventuellt möjligen kan komma att bättre fördragas än annars säkerligen skulle bli förhållandet. Dock måste här dessa undantag något utvidgas, om en något så när rättvis behandling skall vederfaras på området. Det har tydligen undgått utredningsmännens uppmärksamhet under dess omfattande arbete, att liktyliga förhållanden som anförts för de undantagna områdena även i lika hög grad finnas åtminstone för Orrfjärden med innanför liggande vatten i Östergötlands samt Kaggebofjärden, Verkeäcksviken och Gåsfjärden i Kalmar län. Härjämte skulle ock vissa mindre jämkningar i de i lagförslaget upptagna gränslinjerna vara önskvärda.

Säkerligen är det närmast dessa nu senast nämnda vattenområden, som fiskerintendenten i östra distriktet åsyftar, när han i sitt yttrande över förslaget anför: »Det syntes påtagligt, att även å andra områden än de i förslaget upptagna strömmingsfisket borde förbehållas strandägarna, och det vore därför önskvärt, att Kungl. Maj:t ägde i administrativ ordning besluta om dylika områdens undantagande från den nya lagens tillämpning.»

När en sådan, enligt vår åsikt, god ordning icke i förslaget beaktats, men det är av stor betydelse, att lagen från början icke framträder i ett skick, där större ojämnheter och orättvisor äro allt för påtagbara, få vi med stöd av det anförda hemställa,

att riksdagen ville besluta, att de i Kungl. Maj:ts proposition nr 111 föreslagna inskränkingsområdena måtte utvidgas i enlighet med vad vi ovan anført och å bilagda karta med röda gränslinjer utmärkt, samt att den ändring av lagtexten, som ett bifall till detta yrkande medför, måtte verkställas av vederbörande utskott.

Stockholm den 1 mars 1932.

Erik Anderson.

Uno Wijkström.

I motionen omnämnd kartbilaga är överlämnad till vederbörande utskott.